

Uredništvo in upraviteljstvo v Ptuj
v gledališkem poslopu.

Štajerc izhaja vsaki drugi petek,
datiran z dne naslednje nedelje.

Dopisi dobrodošli.

Rokopisi se ne vračajo in se morajo
najdalje do ponedeljka pred izdajo do-
tične številke vposlati.

Štajerc.

Posamezna številka velja v Ptuj za
celo leto K 1.— s poštnino K 1.20.
Za inserate uredništvo in upraviteljstvo
ni odgovorno.

Cena oznanil je za:

1 stran K 32.—, $\frac{1}{2}$ strani K 16.—.
 $\frac{1}{4}$ strani K 8.—, $\frac{1}{8}$ strani K 4.—.
 $\frac{1}{16}$ strani K 2.—, $\frac{1}{32}$ strani K 1.—.
Pri večkratnem oznanilu je cena po-
sebnostno znižana.

Štev. 26.

V Ptuj v nedeljo dne 28. decembra 1902.

III. letnik.

Božič.

Tiha, mirna je noč! Luna sije na nebu in sneg pokriva polje in travnike. Narava se je spravila že davno k počitku in tudi človek si želi miru. In mir je prišel na zemljo, mir, katerega so nam podelila nebesa!

„Čast Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje“, tako so peli angelji, ko se je rodilo nebeško dete tam v Betlehemu!

In mi ljudje — kaki smo mi? Mi se sovražimo, sosed preganja soseda, prijatelj prijatelja, brat brata! V marsikateri kmečki hiši je zbrana cela družina, gospodar in gospodinja, otroci, vsi se veselijo lepih božičnih praznikov, tam zadi v kotu pa sedi starček, oče cele rodbine, kateremu se je odločil najslabši prostor. Srce ga boli in solza v njegovem očesu priča o nevhvaležnosti tistih, katerim je dal življenje in katere je zredil.

Zakaj se tako godi, zakaj se mi ljudje tako preganjamo, iz česa to izhaja, ko pa vendar imamo

vsí dovolj prostora na svetu. Ja, Bogu bodi potoženo, vzrokov za to je mnogo, ti so: prevzetnost, napuh, lakomnost, nevošljivost in hujskanje!

Največje sovraštvo je dandanes med narodi. To ni odmev sovražstva v naši hiši, to sovraštvo je povzročeno! Kdo je tega kriv? Povzročili so to tisti, katerim se je naročilo, da bi oznanjevali mir!

Kdo je zanesel prepír v občino, kdo je posegel v družbinsko življenje, kdo je s tem povzročil preganjanje in sovraštvo?

Pa ne samo sovraštvo v domači hiši, ne samo sovraštvo v občini se je s tem povzročilo, zasejalo se je to sovraštvo tudi med naroda, katera sta odvisna eden od drugega.

Ti si Nemec, jaz sem Slovenec, to dandanes toliko pomeni, kakor da nas ne bi bil vstvaril eden in isti Nebeški Oče.

In vendar smo bratje, vendar smo otroci enega Nebeškega Očeta, zakaj se toraj sovražimo?

Tiha noč, sveta noč! Bog daj, da bi nehalo v tej noči vse preganjanje, vse sovraštvo!

Pripovedka o fantu, ki je z mačkami oral.

Konec.

Napovedali pa so staremu kralju drugi knezi vojsko. Mladi kralj pa pravi: „Sem že jezen, imam že dosti, ni mi treba štiri dni nič jesti prinesiti!“ Od notrej zatakne vrata, vzame tisto srebrno uzdo, skoči skozi okno in gre na tisti travnik, potrese uzdo, in prišel je tisti srebrni konj, prinesel, kar je bilo za princa treba obleke. Sleče svoje navadno obleko, obleče princévsko, osedla konja in zajezi. Tako ročno sta bila na vojski kakor blisk, in začel se je s sovražnikom vojskovati, tako, da je kmalu tiste tri dežele dobil nazaj in še tri druge pribojeval. Potlej je kar ročno z bojišča izginil, tako da niso nič vedeli, kdaj. Ko pride spet na travnik, sleče se in ročno gre domov na peč z mačkami orat. Ko odpahne vrata, naglo mu prinese kraljičina jesti, bila je prav vesela in mu je rekla: „O, kako gre našemu očetu dobro! So že izgubljene tri dežele dobili nazaj in še tri druge privojskovali.“ Fant se je pa na tihem smejal.

Potem je bil nekaj časa mir, pa spet so kralji novemu kralju napovedali vojsko; kajti vsak nov kralj si mora krono zaslužiti z vojsko, tako si jo mora tudi ta. Zbrali so se vsi sosedni kralji in so se začeli proti njemu vojskovati. Spet se je stari kralj moral iti vojskovati; z mladim ni bilo nič, samo na peči je z mačkami oral. Hudo se je bojeval, prav slabo mu je šlo, štiri dežele je že zgubil.

Prišla je kraljičina k fantu, ki je na peči z mačkami oral in mu je dejala: „Glej, ti se kar doma s temi mačkami pečaš, očetu gre pa tako slabo na vojski, da so že štiri dežele izgubili! A fant pravi: „Zdaj sem spet jezen, ni mi treba pet dnij prinesiti jest.“ Od znotraj zatakne vrata, vzame zlato uzdo, skoči doli skozi okno in gre na tist travnik, potrese zlato uzdo, pride tist zlat konj in prinese za kralja zlato obleko, orožja in kar je bilo za kralja potreba. Konja osedla in ga zajaše; najedenkrat kakor blisk sta bila na vojski. Ko prideta do sovražnika, sta se tako hudo z njim bojevala, da sta naenkrat tiste izgubljene štiri dežele nazaj pridobila in še druge štiri pribojevala. Spet jim je hotel kar na tihem pobeg-

Našim naročnikom!

Vsem našim vrlim naprednim kmetom želimo veseli božič in srečno novo leto!

Na koncu leta oziramo se nekoliko na naše delovanje v preteklem in z veseljem moramo priznati, da naš trud v tem letu ni bil zastoj.

To je pokazalo vedno se množeče število naročnikov, vedno večje število dopisnikov, kateri vsi so se obračali do našega lista v trdnem opravičenem zaupanju, da je le on edini in pravi list, o katerem se zamore brez dvoma trditi, da zastopa pravico in kateremu največja naloga je, pomagati kmečkemu stanu.

Pri tej priložnosti zahvaliti se nam je v prvi vrsti vsem dopisnikom za njihovo neutrudno delovanje, kateri so s tem pokazali, da je tudi njim za to, pomagati kmetu in mu njegovo stališče pojasniti. Hvala pa tudi vedno večjemu številu naročnikov, kar nas še bolj veseli radi tega, ker s tem smo sprevideli, da se postavljate kmetje vedno trdnjše na svoje noge.

Kakor v pretečenem letu, bode tudi v novem letu naša naloga, zahtevam, katere se stavijo do našega lista, popolnoma zadostiti. Po našem dosedanem geslu bomo tudi nadalje delovali na to, da bode naš list vsakomur ne samo v zabavo, ampak tudi v poduk in v pojasnilo v vseh zadevah.

Radi tega prosimo naše naročnike, da se v vsakem oziru zaupno obrnejo do nas, ker naša največja naloga je in bode tudi nadalje, temoto nad ljudstvom odkriti in spraviti svetlobo med nje. Prosimo pa tudi naše dopisnike, naj nas še nadalje podpirajo in delujejo z nami vred za poboljšanje kmečkega stanu.

Kakor smo že v zadnji številki omenili, bode

niti z bojišča, pa stari kralj je rekel: „Moramo ga dobiti, kdo je; če ne, skusimo ga raniti.“

Vojaki naredijo kolobar, da bi ga bili zajeli v sredo, on jim je pa z roko mahal, naj bi mu prostor naredili, toda mu ga niso. Požene konja, da bi skočil čez kolobar, a tedaj ga jeden vojakov udari z mečem po nogi, da ga je ranil. Stari kralj ročno priskoči in potegne z vratu robec, da princu obvežejo rano, princ pa naglo konja zajaše in izgineta vojakom in kralju izpred očíj. Gre na tist travnik, sleče princévsko obleko in obleče navadno, pobere v torbo svoje mačke in gre domov za peč z mačkami orat. Ko je vojska minila, pridejo vsi kralji in večji gospodi na kosilo k temu kralju, da so mu voščili srečo in blagoslov. Uganjali so tudi vse sorte burke in eden poreče kralju: „Kje imate pa mladega kralja?“ Stari je dejal: „Pustimo ga, naj z mačkami orje!“ Vsi so začeli: „Naj k nam pride, da bo tukaj z mačkami oral, da se mu bomo smijali.“ Gre starejši kralj po njega, toda ni šel rad; komaj, komaj ga je spravil. Pripelje svoje mačke v sobo, kjer so bili kralji in večji gospodje,

list izhajal od novega leta naprej v večji obliki ter bode naročnina zvišana na **eden goldinar**.

Prosimo torej cenj. naročnike, da nam naročnine pošljejo v tem mesecu, kajti brez naročnine lista nihče več ne dobi, ker tudi mi imamo veliko stroškov; mi moramo vsako vrstico plačati.

Spodnje-štajerske novice.

Otrok je zgorel. V Gerdorfu blizu Špilfelda so pustili pri kmetu, po domače Troperju, mladoletnega otroka samega v hiši. Otrok je prišel do šibice ali užigalic in se je ž njimi igral. Pri tem se mu je zanetila obleka in otrok je malone popolnoma zgorel. Domačini so mrtvega našli in se bodejo morali radi tega, ker so pustili otroka brez nadzorstva, zagovarjati pred sodnijo. Matere, pazite na vaše otroke, pazite na užigalice.

Nesreča. Znani veleposestnik na Bregu pri Ptuj, gospod Franc Leskošek, je dne 11. t. m. v Popovcah tako nesrečno padel, da si je zlomil levo nogo.

Otroka je umorila. Franciška Krainc, posestnikova hči v občini Mala Nedelja, je bila pred kratkem v noščem stanu, kateri je naenkrat preminul, ne da bi bila komu pokazala otroka. To je zazvedela žandarmerija in je dekle o tem povpraševala. Po dolgem laganju je vendar priznala, da je dne 27. septembra tega leta v jutro porodila otroka, katerega je s cunjami zadušila. Mrtvega otroka je zakopala kakih 50 korakov od hiše v vinogradu. Otroka so izkopali in jim je nečloveška mati sama pokazala, kam ga je zakopala. Nato so še komaj 20 let staro nesrečnico izročili ljutomerski c. kr. sodniji.

Smrt pod brzovlakom. Dne 10. t. m. je hotel pri Grobelni železnični pomagač J. Šolinc okoli 12. ure po noči prekoračiti železnični tir. Pri tem ni zapazil, da se je pripeljal proti njemu brzovlak. Lo-

in eden ga vpraša: „Ali je kaj huda ta žival?“ Pravi: „Huda!“ Potem jedno malo za rep stisne, pa je tako zamijavkala, da so se vsi zgenili. Potlej je začel orati ž njimi, se mu je pa jedna hlačnica gori zavila, in videli so kralji nogo obvezano. Kralj pa ga vpraša: „Kaj si naredil na nogi?“ On odgovori: „Ta žival me je ugriznila.“

Kralj pa je poznal svoj robec, in drugi, da so ga na vojski ranili, potlej so ga na mizo posadili in spoznali za kralja. Sedaj jim je tudi povedal, kako se mu je godilo, da je dobil mesengastega, srebernega in zlatega konja. Vzel je svoje uzde in je šel na dvorišče, tukaj se ga že čakali vsi tri konji in so mu rekli: „Sedaj nam moraš vsem glave posekati!“ On jim je pa dejal: „Kako vam bom glave posekal, ko ste mi storili toliko dobrega?“ Konji so dejali: „Če nam ti glav ne posekaš, bomo pa mi tebe umorili!“ Potlej je vsakemu glavo odsekal in so se izprevrgli v tri kralje in so mu rekli: „Sedaj si nas rešil.“ Potem so šli, da ni vedel kam. Fant pa je ostal v grajščini in je tukaj kraljeval do smrti.